

UZASADNIENIE

M. W. jest Prezesem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.. Jednym z przedmiotów działalności spółki jest działalność rozrywkowa. Spółka ta nie posiada i nie posiadała koncesji na prowadzenie kasyna gry wymaganego na podstawie art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych ani zezwolenia na urządzenie gier na automatach w salonach gier na automatach lub na automatach o niskich wygranych w rozumieniu art. 129 ust. 1 w/w ustawy o grach hazardowych a posiadane przez nie automaty do gier nie zostały zarejestrowane na podstawie art. 23a ust. 3 ustawy.

Dowód:

- odpisy z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego (k. 24-26)

S. S. (1) prowadzi działalność gospodarczą firmą (...). Na podstawie umowy dzierżawy powierzchni z dnia 31 maja 2015 roku, S. S. (1) udostępnił odpłatnie (...) Sp. z o.o. miejsce w swoim barze, mieszczącym przy ulicy (...) w W., celem zainstalowania tam urządzeń do gier. W dniu 01 czerwca 2015 roku do lokalu wstawiono automat do gier Joker PLUS o nr (...). Serwisowaniem automatu, na zlecenie spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T., zajmował się Z. B..

Dowód:

- zeznania świadka S. S. (1) (k. 7v, k. 117v, 00:05:09-00:19:58 na k. 196v-197v)

- zeznania świadka Z. B. (k. 101v-102, 00:19:58-00:30:58 na k. 197v-198)

- ramowa umowa dzierżawy powierzchni z 31.05.2015 r. (k. 31-39)

W dniu 18 czerwca 2015 roku funkcjonariusze Referatu Dozoru Urzędu Celnego w T. przeprowadzili kontrolę w zakresie urządzania i prowadzenia gier hazardowych w lokalu „Bar u S.” przy ul. (...) w W.. Funkcjonariusze Referatu Dozoru Urzędu Celnego w T. podczas kontroli, przeprowadzonej w obecności S. S. (1), ujawnili automat do gier Joker PLUS o nr (...). Funkcjonariusze Referatu Dozoru dokonali oględzin zewnętrznych automatu. Był on wyposażony w elementy konstrukcyjne występujące w automatach do gier hazardowych. Stwierdzono, że urządzenie to posiadało konstrukcję z elementami elektronicznymi i elektromechanicznymi, pulpity do sterowania grą, wyświetlacze elektroniczne, wrzutnię monet, akceptor banknotów.

Dokonano eksperymentu procesowego na przedmiotowym urządzeniu. Wprowadzono do automatu 2 monety o nominale 5 zł, po czym na wyświetlaczu (...) uzyskano 100 pkt. Kontroler wybrał przyciskiem rodzaj gry – (...) (powodzenie strata), rozgrywanej przy stawce 2 pkt. Po wciśnięciu przycisku START automat rozgrywał kolejne gry. Przy wygranej kontroler uzyskał po 4 punkty za każde pojedyncze rozegranie, stracił jednocześnie 2 punkty na każde rozegranie, a w przypadku niepowodzenia tracił 2 punkty z wyświetlacza (...). Po zakończeniu tej rozgrywki na wyświetlaczu (...) automat wykazał stan 68 pkt, a na wyświetlaczu (...) 28 punktów kredytowych. Następnie przyciskiem STAWKA kontroler wybrał stawkę rozegrania 10 pkt na rozegranie. Wciskając przycisk START dokonał dwóch kolejnych rozegrań bez uzyskania wygranej. Po wciśnięciu przycisku START automat wprawił w ruch wirujące walce, które już samoczynnie po chwili kolejno zatrzymywały się tworząc pewien układ symboli. W trzecim rozegraniu kontroler uzyskał wygraną. Wciśnięcie przycisku WYPŁATA przy stanie 266 pkt na (...) spowodowało, że automat wypłacił 5 monety o nominale 5 zł oraz 1 monetę o nominale 1 zł i jednocześnie pomniejszył stan na (...) do 6 punktów.

Eksperyment na przedmiotowym urządzeniu wykazał, że gry na automacie mają charakter losowy, tj. jej wynik jest niezależny od zręczności grającego, a od układów elektronicznych sterujących grami. Stwierdzono, że urządzone na

nim gry wypełniają definicję gier na automatach określoną w art. 2 ust. 3 ustawy o grach hazardowych. Jej wynik jest bowiem niezależny od zręczności grającego, a od układów elektronicznych sterujących grami.

Ustalono, że na adres lokalu żaden podmiot nie posiada zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie urządzania gier na automatach o niskich wygranych, a przede wszystkim stosownego zezwolenia lub koncesji na urządzenie gier na automatach oraz że ujawnione automaty nie posiadają poświadczenia rejestracji.

W wyniku kontroli funkcjonariusze Referatu Dozoru zajęli automat Joker PLUS o nr (...). Urządzenie zostało zatrzymane na potrzeby niniejszego postępowania.

Dowód:

- protokół z kontroli w zakresie urządzania i prowadzenia gier hazardowych (k. 2-3v)
- protokół zatrzymania rzeczy (k. 4-5)
- protokół oględzin rzeczy (k. 6-6v)
- płyta z zapisem eksperymentu (k. 12)

M. W. urodził się w (...) roku. Posiada wykształcenie średnie. Z zawodu jest mechanikiem samochodowym. Obecnie jest Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T.. Osiąga dochód w wysokości około 10.000 zł miesięcznie. Ma jedno małoletnie dziecko, które pozostaje na jego utrzymaniu. Uprzednio był karany, w tym za przestępstwa skarbowe z art. 107 § 1 kks.

Dowód:

- dane podane do protokołu przesłuchania podejrzanego (k. 51)
- informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (k. 165-194)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 16 grudnia 2016 roku, w sprawie II K 678/16 M. W. został skazany za to, że będąc prezesem spółek (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o., zajmując się sprawami tych spółek, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem tej samej sposobności urządził gry na automatach wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych, gdzie zarzucany mu czyn dotyczył okresu od 1 listopada 2014 roku do dnia 21 lipca 2015 roku.

Sąd Rejonowy w Nowym Mieście Lubawskim, w wyroku z dnia 06 lutego 2017 roku, sygn. akt II K 232/16 uznał M. W. za winnego tego, że w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., wbrew art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych urządził gry na automatach w okresie od 20 lipca 2015 roku do 28 października 2015 roku.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 15 września 2016 roku, w sprawie o sygn. II K 161/16 M. W. został uznany za winnego naruszenia art. 107 kks w związku z art. 14 oraz art. 6 ugh w zakresie czynów, których miał dopuścić się w okresie od dnia 03 września 2015 roku do dnia 27 czerwca 2016 roku, pełniąc funkcję Prezesa Zarządu Spółki (...) Sp. z o.o., podejmując zachowania te w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru.

Dowód:

- załącznik do pisma procesowego oskarżonego z dnia 09 maja 2018 roku (k. 149)
- informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (k. 165-194)

M. W. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (k. 52). Na rozprawę nie stawiał się, mimo prawidłowego zawiadomienia go o jej

terminie. Złożył pismo z dnia 09 maja 2018 roku (k.140-148), w którym wniósł o ujawnienie protokołów przesłuchań znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy i złożonych przez niego na rozprawie w dniu 22 maja 2017 roku przed Sądem Rejonowym w Ostródzie w sprawie II K 230/16. Ponadto podniósł, że w niniejszej sprawie zachodzi negatywna przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 7 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, polegająca na uprzednim wydaniu przez Sąd Rejonowy w Bełchatowie w dniu 16 grudnia 2016 roku (sygn. II K 678/16), Sąd Rejonowy w Nowym Mieście Lubawskim z dnia 06 lutego 2017 roku (sygn. akt II K 232/16) oraz Sąd Rejonowy w Ostrołęce w dniu 26 kwietnia 2017 roku (sygn. akt II K 161/16) prawomocnych wyroków skazujących, na mocy których uznany został za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 107 kks w warunkach czynu ciągłego z art. 6 § 2 kks, co powoduje zaistnienie stanu powagi rzeczy osądzonej w stosunku do zdarzeń mających miejsce w tym czasookresie, stanowiącym czyn urządzania gier na automatach poza kasynem gry. Czas popełnienia czynu zarzucanego w niniejszej sprawie w całości pokrywa się z czasem popełnienia czynów wskazanych w powołanych orzeczeniach. M. W. wskazał również, że nie może być pociągnięty do odpowiedzialności z art. 107 § 1 kks, gdyż pozostawał w usprawiedliwionej nieświadomości co do bezprawności czynu. Do dnia 13 października 2016 roku w orzecznictwie i doktrynie dominował pogląd, iż art. 14 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych stanowiąc przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy 98/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2006 roku, stoją w sprzeczności z prawem europejskim i wobec braku notyfikacji Komisji Europejskiej nie mogą być stosowane przez organy państwa. Natomiast co do zarzutów aktu oskarżenia obejmujących okres po znowelizowaniu ustawy o grach hazardowych, co miało miejsce w dniu 3 września 2015 roku, to ustawodawca przewidział okres przystosowania się do nowych zasad w art. 4, co dotyczyło także działalność, którą prowadził oskarżony. Wskazał, iż również w tej kwestii występowały rozbieżności w doktrynie i orzecznictwie, które rozwiało dopiero orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 roku w sprawie I KZP 1/16. Zatem działalność, którą prowadził, była legalna do dnia 1 lipca 2016 roku. Taki pogląd wyrażały niektóre Sądy, Prokuratury i Urzędy Celne.

Z ujawnionych wyjaśnień oskarżonego M. W. z innej sprawy (k.205-207) wynika, że cała działalność, którą prowadził w latach 2010-2016 była działalnością legalną. Od początku prowadzenia działalności zdawał sobie sprawę, że ustawa z 2009 roku była wadliwa, co wynikało z braku notyfikacji ustawy Komisji Europejskiej, w związku z czym przepisów z tej ustawy, uznawanych za techniczne, jak art. 14 czy 6 nie można było stosować i nie mogły być podstawą sankcji prawnej wobec osób prowadzących taką działalność. Wiedza jego wynikała z: pism, które wysyłał koordynator do spraw notyfikacji rządu polskiego minister W. P. do ówczesnego Ministra Finansów J. R., wskazując obowiązek notyfikacji przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych, jak również konsekwencje wynikające z braku notyfikacji przepisów; orzeczeń Sądu Najwyższego, np. postanowienia w sprawie II KK 55/14, oraz orzeczeń Sądów umarzających postępowanie wobec niego lub uniewinniających go w sprawach z oskarżenia o czyn z art. 107 § 1 kks, polegający na urządzaniu gier na automatach. Na dowód powyższego oskarżony złożył do akt listę orzeczeń Sądów, orzeczeń prokuratury i Urzędów Celnych, które są prawomocne. Nadto wyjaśnił, że wraz z nowelizacją ustawy o grach hazardowych, która weszła w życie 3 września 2015 roku ustawodawca zagwarantował okres przejściowy w art. 4, który obejmował przedsiębiorców działających w zakresie gier na automatach.

Wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na wiarę, albowiem tłumaczenie jakoby nie mógł być pociągnięty do odpowiedzialności karanej z art. 107 § 1 kks jest sprzeczne z ustawą z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych. Nieprzyznanie się oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego do zarzucanego mu czynu stoi w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym, w szczególności z protokołem z kontroli w zakresie urządzania i prowadzenia gier hazardowych. Kontrola przeprowadzona przez funkcjonariuszy Referatu Dozoru Urzędu Celnego w T. w lokalu przy ulicy (...) w W. jednoznacznie wykazała, że oskarżony w sposób sprzeczny z przepisami ustawy o grach hazardowych prowadził gry na automacie. M. W. wydzierżawił od S. S. (1) powierzchnię w należącym do niego lokalu, a następnie ustawił w nim automat do gier. W toku postępowania ustalono, że oskarżony nie posiadał i nie posiada stosownego zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie urządzania gier na automatach. Automat do gier o nazwie J. (...) o nr (...), który został przez funkcjonariuszy zajęty dla potrzeb niniejszego postępowania, nie posiadał również poświadczenia rejestracji. Nadto gry na przedmiotowym automacie mają charakter losowy, tj. wynik jest niezależny od zręczności grającego a od układów elektronicznych sterujących grami, co bezsprzecznie potwierdził przeprowadzony w toku kontroli eksperyment.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka S. S. (2) (k. 7v, k. 117v, 00:05:09-00:19:58 na k. 196v-197v), jak i świadka Z. B. (k. 101v-102, 00:19:58-00:30:58 na k. 197v-198) w części zgodnej z ustalonym stanem faktycznym. Zeznania tych świadków generalnie korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Jednoznacznie wynika z nich, że na podstawie zawartej umowy dzierżawy, do baru prowadzonego przez S. S. (1) wstawiony został automat do gier Joker PLUS o nr (...).

Jako wiarygodny i rzetelny Sąd ocenił protokół z kontroli w zakresie urządzania i prowadzenia gier hazardowych. Przebieg kontroli oraz wskazana dokumentacja w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości. Protokół został sporządzony w zakresie kompetencji funkcjonariuszy Referatu Dozoru Urzędu Celnego w T. i w przepisanej przez prawo formie. Zawiera on opis zewnętrzny urządzenia, a nadto szczegółowy opis sposobu prowadzenia gier na automacie, wynikający z uprzednio przeprowadzonego eksperymentu. Sąd w pełni podziela wnioski sformułowane w tym protokole, sprowadzające się do tezy, że gry na przedmiotowym automacie stanowią gry na automatach w rozumieniu ustawy o grach hazardowych, ponieważ mają charakter losowy. (k. 2-3v)

Sąd jako wiarygodne ocenił pozostałe dowody z dokumentów. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Tak zgromadzony i oceniony materiał dowodowy dostarczył wystarczających podstaw do uznania, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości.

M. W. został oskarżony o to, że pełniąc funkcję prezesa Zarządu spółki (...) Sp. z o.o., urządził gry od dnia 01.06.2015 r. do dnia 18.06.2015 r., na automacie (...) o nr (...) w lokalu: Bar „U (...), ul. (...) (...)-(...) W., wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych z dnia 19.11.2009 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 471 ze zm.) to jest o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Art. 107 § 1 kks penalizuje urządzanie lub prowadzenie gier hazardowych wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Artykuł ten ma charakter przepisu blankietowego, dla zastosowania którego konieczne jest uwzględnienie właściwych regulacji, zawartych w innych aktach prawnych, w tym ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (ugh). Norma blankietowa wynikająca z art. 107 § 1 kks może zaś zostać wypełniona przede wszystkim treścią art. 6 ust. 1 ugh czy art. 23a ugh.

Pojęcia „urządzania” i „prowadzenia”, którymi posługuje się przepis art. 107 § 1 kks nie posiadają swoich definicji legalnych w przepisach ustawy o grach hazardowych, niemniej z treści jej przepisów można wnioskować, że w wypadku „urządzania” chodzi o zaprowadzenie czy uruchomienie działalności hazardowej w określonym miejscu: kasynie, salonie, punkcie. Stąd też przyjąć należy, że urządzenie gry czy zakładu poprzedza czasowo ich prowadzenie. Prowadzenie przeto dotyczy działalności już uprzednio urządzonej, co wymaga też uwzględnienia przez prowadzącego konieczności przestrzegania wymogów prawidłowego organizowania gry od strony technicznej i organizacyjnej (Komentarz do art. 107 Kodeksu karnego skarbowego, G Łabuda, Lex Omega 45/2014; Komentarz do art. 107 Kodeksu karnego skarbowego. T. Grzegorzczak, Lex Omega 45/2014). (...) grę oznacza więc mniej więcej tyle, co ją zorganizować, czyli doprowadzić do tego, aby mogła się odbyć.

Zgodnie z art. 1 ugh, ustawa ta określa warunki urządzania i zasady prowadzenia działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach. W myśl art. 2 ust. 3 ugh, grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ugh, działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Zgodnie z art. 23a ust. 1 ugh, automaty i urządzenia do gier, z wyjątkiem terminali w kolekturach gier liczbowych służących wyłącznie do urządzania gier liczbowych, mogą być eksploatowane przez podmioty posiadające koncesję lub zezwolenie na prowadzenie

działalności w zakresie gier losowych lub gier na automatach oraz przez podmioty wykonujące monopol państwa, po ich zarejestrowaniu przez naczelnika urzędu celnego, zaś ust. 3 stanowi, że naczelnik urzędu celnego rejestruje automaty i urządzenia do gier spełniające warunki określone w ustawie, na podstawie opinii jednostki badającej upoważnionej do badań technicznych automatów i urządzeń do gier.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy i ustalony na jego podstawie stan faktyczny, pozwalają jednak na uznanie, że oskarżony swoim zachowaniem polegającym na tym, że pełniąc funkcję Prezesa Zarządu spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T., z mocy prawa zajmujący się sprawami gospodarczymi Spółki, w okresie od 01 czerwca 2015 roku do dnia 18 czerwca 2015 roku w lokalu Bar „U (...), ul. (...) (...) (...) W., wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (tekst jednolity Dz. U. z 2016r., poz. 471 ze zm.), prowadząc działalność bez stosownej koncesji w zakresie prowadzenia działalności w zakresie gier na automatach, o której mowa w art. 6 ust. 1 w/w ustawy oraz bez rejestracji automatów i opinii jednostki badającej, o której mowa w art. 23a ust. 3 w/w ustawy, urządzał w celach komercyjnych gry o charakterze losowym na automacie do gier (...) o nr (...)”, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

W wyniku całościowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, że wina oskarżonego M. W. w zakresie przypisywanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Wskazać należy, że M. W. bezsprzecznie urządzał gry hazardowe. Podpisał on bowiem umowę, na mocy której Spółka wydzierżawiła powierzchnię w barze przy ulicy (...) w W., należącym do S. S. (1), w którym został ustawiony automat do gry. M. W. był – jako prezes zarządu – osobą umocowaną do samodzielnego działania w imieniu spółki. Następnie w lokalu tym ustawił automat do gier o nazwie J. (...) o nr (...), który był wyeksponowany dla potencjalnych klientów. Nie było przedmiotem sporu w niniejszej sprawie to, że zabezpieczony automat należy do urządzeń służących do rozgrywania gier hazardowych. Protokół oględzin zabezpieczonego automatu, zeznania świadków, a także wnioski zawarte w protokole kontroli nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że automat do gier o nazwie J. (...) o nr (...) działa na zasadzie losowości, czyli tym samym stanowi urządzenie o którym mowa w art. 2 ust. 3 ugh. Oskarżony przy tym nie spełnił warunków określonych w ustawie o grach hazardowych. M. W. nie zarejestrował automatu do gier (...) o nr (...). Nadto nie uzyskał stosowanej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Wynika to z danych zweryfikowanych przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego w T., a oskarżony tego nie kwestionował. W konsekwencji Sąd przyjął, że M. W. swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 107 § 1 kks poprzez naruszenie przepisu art. 6 ust. 1 ugh oraz art. 23a ust. 3 ugh.

Zgodnie z art. 9 § 3 kks, za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej. M. W. jest Prezesem Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. Będąc do tego uprawnionym, zawarł ze S. S. (1) umowę dzierżawy powierzchni w jego barze, gdzie następnie wstawił automat do gier.

Niewątpliwie spółka nie posiadała odpowiedniej koncesji czy zezwolenia na urządzenie i prowadzenie działalności w formie kasyna gry i w zakresie gier na automatach o niskich wygranych, jak również posiadanie przez nią automaty do gry nie posiadały poświadczenia rejestracji. Wynika to z danych zweryfikowanych przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego w T. a oskarżony tego nie kwestionował. Z pism procesowych złożonych do akt sprawy przez oskarżonego wynikało, że w ocenie oskarżonego nie było konieczności ich posiadania z uwagi na brak notyfikacji art. 6 i 14 ustawy o grach hazardowych. Niewątpliwym jest, że w 2009 roku w toku prac legislacyjnych nad ustawą o grach hazardowych nie dokonano wymaganej notyfikacji.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 4 § 1 kks, czyn z art. 107 § 1 kks może być popełniony wyłącznie umyślnie, w obu postaciach zamiaru, tj. bezpośrednim, jak i ewentualnym. Art. 4 § 2 kks stanowi, że czyn popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi.

W tym miejscu należy zauważyć, że M. W. co prawda nie przyznał się do winy, to jednak nie kwestionował ustaleń faktycznych w sprawie. Przeświadczenie oskarżonego o legalności prowadzonej działalności wynikało z jej odmiennej oceny prawnej, o czym mowa niżej.

Zachowanie oskarżonego z pewnością było w pełni przemyślane i świadome. Oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim, kierowany chęcią nielegalnego zysku, wiedząc, że narusza prawo. Oskarżonemu można było przypisać winę w popełnieniu zarzucanego czynu, gdyż był on zdolny ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnoskarbowej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do przyjęcia, że w chwili czynu nie mógł rozpoznać znaczenia czynu i pokierować swoim postępowaniem.

W ocenie Sądu, wbrew twierdzeniom oskarżonego, w niniejszej sprawie nie wystąpiła negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 7 kpk, tj. powaga rzeczy osądzonej. M. W. podniósł, że uprzednio wydano wyroki skazujące, na mocy których został uznany za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 107 kks w warunkach czynu ciągłego z art. 6 § 2 kks, co powoduje zaistnienie stanu powagi rzeczy osądzonej w stosunku do zdarzeń mających miejsce w tym czasookresie, a stanowiących czyn urządzania gier na automatach poza kasynem. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 16 grudnia 2016 roku, w sprawie II K 678/16 został skazany za to, że będąc prezesem spółek (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o., zajmując się sprawami tych spółek, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem tej samej sposobności urządził gry na automatach wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych, gdzie zarzucany mu czyn dotyczył okresu od 1 listopada 2014 roku do dnia 21 lipca 2015 roku. Sąd Rejonowy w Nowym Mieście Lubawskim, w wyroku z dnia 06 lutego 2017 roku, sygn. akt II K 232/16 uznał go za winnego tego, że w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., wbrew art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych urządził gry na automatach w okresie od 20 lipca 2015 roku do 28 października 2015 roku. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 15 września 2016 roku, w sprawie o sygn. II K 161/16 został uznany za winnego naruszenia art. 107 kks w związku z art. 14 oraz art. 6 ugh w zakresie czynów, których miał dopuścić się w okresie od dnia 03 września 2015 roku do dnia 27 czerwca 2016 roku, pełniąc funkcję Prezesa Zarządu Spółki (...) Sp. z o.o., podejmując zachowania te w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru. Oskarżony podniósł, że okres zarzutu w niniejszej sprawie w całości pokrywa się z czasem popełnienia czynów we wskazanych orzeczeniach. Podnosił, że bez znaczenia pozostaje okoliczność, za pomocą jakich konkretnie urządzeń do gier hazardowych i gdzie zlokalizowanych urządzanie gier naruszało zakazy i nakazy ustawy o grach hazardowych.

Zgodnie z art. 6 § 2 kks, dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony. O granicach tożsamości czynu, jak wskazuje się w doktrynie i orzecnictwie, w pierwszym rzędzie decyduje sam ustawodawca określając kształt znamion czynu zabronionego w ustawie karnej. Jednocześnie określenie „ten sam czyn” odnosi się do tego samego fragmentu aktywności lub pasywności człowieka.

Po pierwsze należy wskazać, że Sąd po dokonaniu analizy treści wyroku Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 16 grudnia 2016 roku, w sprawie II K 678/16, Sąd Rejonowy w Nowym Mieście Lubawskim, wyroku z dnia 06 lutego 2017 roku, sygn. akt II K 232/16, Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 15 września 2016 roku, w sprawie o sygn. II K 161/16, których to kserokopie oskarżony dołączył do akt niniejszej sprawy, jednoznacznie stwierdził, że do popełnienia czynów w w/w sprawach doszło co prawda w tym samym czasie, jednak w innych miejscach i na innych automatach.

W postanowieniu z dnia 04 kwietnia 2018 r., sygn. akt. V KS 5/18 (LEX nr 2482586) Sąd Najwyższy wskazał, że warunkiem przyjęcia stanu prawomocności materialnej jest tożsamość czynu, a nie tylko wzajemne podobieństwo, identyczna kwalifikacja prawna, czy pomieszczenie zachowań w tożsamym przedziale czasowym.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 września 2018 roku, sygn. akt V KK 415/18 wskazał, że to na tle konstrukcji znamion czynu opisanego w przepisie art. 107 § 1 kks (LEX nr 2572694) winno oceniać się, na ile określone zachowania (w znaczeniu ontologicznym) stanowią ten sam czyn w znaczeniu normatywnym (art. 6 § 1 i 2 kks).

W niniejszej sprawie zarzucono oskarżonemu urządzenie gry na konkretnym automacie - (...) o nr (...), w konkretnym miejscu - w lokalu Bar „U (...), ul. (...) w W., bez stosownej koncesji i bez rejestracji automatów i opinii jednostki badającej, a zatem uchybieniu normom art. 6 ust. 1 ugh i art. 23a ust. 3 ugh.

W orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2018 roku zwrócono uwagę, że wymóg uzyskania koncesji na kasyno gry, jako warunku formalnego urządzania gier hazardowych, przepisy u.g.h. wiążą nie tylko z określonymi wymaganiami co do podmiotu, który może ubiegać się o koncesję (por. art. 7a, art. 10 ust. 1 pkt 1 u.g.h.; co do wspólników spółek - por. art. 11 - 12 u.g.h.), ale także obejmują warunki dotyczące liczby kasyn w danym województwie, liczby kasyn, które mogą być prowadzone w określonej miejscowości (art. 15. ust. 1 - np. w mieście o liczbie mieszkańców 400.000 kasyn może być maksymalnie dwa), jak i ilość zainstalowanych automatów w kasynie (art. 4 ust. 1 pkt 1 lit.a u.g.h.). We wniosku o udzielenie koncesji na prowadzenie kasyna gry należy m.in. dokładnie opisać usytuowanie geograficzne budynku lub miejsca usytuowania kasyna, określić jego rozmiary, przedstawić plan budynku (art. 35 pkt 6), a nadto określić przewidywaną liczbę gier (art. 35 pkt 8). Jedna koncesja może dotyczyć jednego tylko kasyna (art. 41 ust. 1) i obejmuje m.in. miejsce urządzania gier oraz rodzaj i minimalną oraz maksymalną liczbę gier (art. 42 pkt 3 i 4).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż M. W. urządzając gry w określonej miejscowości i określonym lokalu, każdorazowo po raz kolejny naruszał przepisy ustawy, pomimo tego, że już wcześniej takie gry były urządzone przez niego w innych miastach. Oskarżony nie występował o koncesję na kasyno gry, chociaż miał wiedzę, że na każde nowe miejsce (miejscowość, lokalizacja w danej miejscowości), w którym chciałby urządzać gry na automatach jako gry hazardowe, wymagana byłaby od niego nowa koncesja. Sąd Najwyższy w przywołanym już wyroku wskazał, że w przypadku urządzania gier na automatach bez posiadania koncesji, zamiar wprowadzić ma cały czas tę samą ogólną postać (urządzenie gry na automatach z naruszeniem wskazanych, tych samych, przepisów ustawy), ale kształt normatywnej regulacji w ugh decyduje, że sprawca takiego czynu w chwili jego realizacji w każdym miejscu, ma świadomość, iż swoim zachowaniem narusza po raz kolejny, na nowo, regulacje ustawowe, w tym dotyczące posiadania koncesji na prowadzenie kasyna w tym właśnie miejscu, a jednak do tego celu dąży. (...) W realiach spraw tego rodzaju co do zasady nie może być mowy o tym, by sprawca wykorzystywał sprzyjającą okazję. W realizacji takich zachowań (urządzenie gier na automatach bez posiadania koncesji) nie ma przecież żadnego elementu już istniejącego, albo takiego, który pojawia się na początkowym etapie realizacji czynu przestępczego i jest później wykorzystany. Sprawca niczego więc nie wykorzystuje dla realizacji znamion czynu zabronionego (jeśli rozumieć okazję jako sprzyjającą czemuś chwilę, sposobność, możliwość - por. np. Słownik języka polskiego, tom V, red. W. Doroszewski, Warszawa 1963, s. 904), a wykonuje od początku do końca czyn zabroniony według powstałego zamiaru. Sąd w pełni podziela stanowisko zaprezentowane przez Sąd Najwyższy w tym orzeczeniu. Brak było w niniejszej sprawie podstaw do przyjęcia, że działania objęte w w/w sprawach podjęte zostały w ramach jednego czynu. Oskarżony organizował gry w innych miejscowościach i lokalach, wynajmowanych na podstawie odrębnych umów z właścicielami lokali, a gry były urządzone na innych automatach. Brak było podstaw do przyjęcia, że działania, za które został skazany w w/w sprawach oraz czyn objęty niniejszym postępowaniem podjęte zostały z tym samym zamiarem lub z wykorzystaniem tej samej sposobności.

M. W. podniósł nadto, że wobec braku notyfikacji art. 6 i art. 14 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych z 2009 roku, a stan ten miał miejsce co najmniej do dnia 03 września 2015 roku, w pierwotnym brzmieniu (Dz.U. Nr 201, poz. 1540), był całkowicie przekonany, że przepisy te zawierające zakazy urządzania gier losowych na automacie poza kasynem gry i bez koncesji na kasyno gry nie obowiązują w tym znaczeniu, że są bezskuteczne i nawet przy ich naruszeniu nie można wobec urządzającego stosować tak sankcji administracyjnych, jak i karnych, w tym z art. 107 § 1 kks. Podstawą do nabrania tego przekonania były liczne opinie prawne, które pozyskał lub o których sporządzenie wystąpił w ramach powinności należytego zaznajomienia się z normami prawnymi, które dotyczą prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Wskazał, że opierał się na opiniach różnych ekspertów z tożsamymi konkluzjami i wnioskami, wydawanych i publikowanych od 2010 roku. W poglądzie tym utwierdził się po wydaniu wyroku przez (...) z dnia 19 lipca 2012 roku w sprawie F. i inni (C-213/11, C-214/11 i C-217-1) i wydanych w związku z tym judykatem kolejnych licznych postanowień o umorzeniu postępowania

karno-skarbowego prowadzonego przeciwko niemu i licznych wyroków sądów krajowych, uniewinniających go od popełnienia przestępstwa z art. 107 §1 kks, z uwagi na to, że art. 6 i art. 14 ugh, jako przepisy techniczne, nie mogą stanowić dopełnienia normy blankietowej wyrażonej w art. 107 § 1 kks. Powołał się na orzeczenia w tym zakresie. Do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz.U z 2015 r. poz 1201), tj. do 03 września 2015 r. miał uzasadnione podstawy do tego, by przypuszczać, że prowadzona działalność jest legalna. Wskazał, że podstawą zmiany stanowiska sądów krajowych było dopiero orzeczenie (...) z 13 października 2016 roku, w sprawie C-303/15. Podniósł, że skoro sądy myliły się w kwestii bezprawności czynu naruszającego nienotyfikowane przepisy art. 6 i 14 ugh, to tym bardziej przeciętni obywatele nie posiadający prawniczej wiedzy mogli przypuszczać, że taka działania były legalne. Oskarżony powoływał się na to, że działał w usprawiedliwionej nieświadomości karalności czynu (art. 10 § 4 kks).

Wskazać należy, że w orzecznictwie sądowym występowały rozbieżności co do charakteru przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, mianowicie co do tego czy stanowią one „przepisy techniczne” w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 22.06.1998 roku, ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, a jeżeli stanowią one „przepisy techniczne” w rozumieniu tego aktu prawnego, to czy wobec bezspornego faktu nienotyfikowania tych przepisów Komisji Europejskiej w okresie przed 3 września 2015 roku, sądy karne w sprawach o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks są uprawnione, do odmowy ich stosowania jako niezgodnych z prawem unijnym.

Co prawda orzecznictwo sądów w tej kwestii było niejednolite, jednakże Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 13 października 2016 r., w sprawie C-303/15, udzielając odpowiedzi na pytanie prejudycjalne Sądu Okręgowego w Łodzi jednoznacznie stwierdził, że artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak art. 6 ugh, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 19 stycznia 2017 roku (I KZP 17/16). SN w ślad za stanowiskiem (...) zaprezentowanym w w/w wyroku uznał, że przepis art. 6 ust. 1 ugh, uzależniający prowadzenie działalności m.in. w zakresie gier na automatach od uzyskania koncesji na prowadzenie kasyna gry, nie stanowi przepisów technicznych w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE, w związku z czym projekt tego uregulowania nie podlegał notyfikacji Komisji Europejskiej.

Art. 10 § 4 kks stanowi, że błąd co do karalności wyłącza odpowiedzialność karną skarbową jeżeli osoba dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionej nieświadomości jego karalności. O usprawiedliwionej nieświadomości karalności danego zachowania można mówić wtedy, gdy nie można sprawcy zarzucić braku należytej staranności w ustalaniu obowiązującego prawa. Z usprawiedliwioną nieświadomością karalności danego typu zachowania będziemy mieli do czynienia w szczególności wtedy, gdy jego sprawca bez swojej winy nie mógł zorientować się co do faktu jego karalności, a tym bardziej wtedy, gdy uzyskał oficjalną informację od przedstawicieli uprawnionych organów, że dany czyn jest zgodny z prawem i nie jest karalny. (Zgoliński Igor (red.), Kodeks karny skarbowy. Komentarz, Opublikowano: WKP 2018)

M. W. pełnił funkcję Prezesa Zarządu Spółki, której przedmiotem działalności było urządzanie gier na automatach. W lokalach, w których prowadził działalność były przeprowadzane liczne kontrole skarbowe. Oskarżony nie posiada co prawda wykształcenia prawniczego, ale z analizy treści jego wyjaśnień oraz złożonego pisma jednoznacznie wynika, że znał on regulacje dotyczące urządzania gier hazardowych oraz śledził orzecznictwo w tym zakresie. M. W. zatem doskonale zdawał sobie sprawę, że stanowisko sądów co do charakteru art. 6 ugh, jak i art. 14 ugh nie było ugruntowane. W ocenie Sądu brak jednolitej linii orzeczniczej, wbrew twierdzeniom oskarżonego, nie pozwala na przyjęcie, że działał on w usprawiedliwionej nieświadomości jego karalności (art. 10 § 4 kks). Przede wszystkim podnieść należy, że legalności swojej działalności doszukiwał się w korzystnych dla siebie orzeczeniach, jednocześnie

będąc świadomym istnienia odmiennych rozstrzygnięć. W konsekwencji M. W. uznał, że z uwagi na istniejącą rozbieżność, nie musi wcale stosować przepisów ustawy o grach hazardowych. Podnieść należy, że oskarżony mógł sprawdzić legalność urządzenia przed wstawieniem go do lokalu, choćby zgodnie z art. 2 ust. 7 ugh. Właściwy minister, na jego wniosek rozstrzygnąłby czy gra lub zakład posiadają cechy wymienione w art. 2 ust. 1 - do 5 ugh są grą losową, zakładem wzajemnym albo grą na automacie w rozumieniu ustawy. Dochowanie tej czynności świadczyłoby niewątpliwie o należytej staranności i dbałości o legalność przedsięwzięcia. Niedopuszczalne jest przyjęcie jedynie linii orzeczniczej korzystnej dla siebie. W ocenie Sądu oskarżony wręcz wykorzystywał ją dla prowadzenia swojej przestępczej działalności. Wobec oskarżonego zapadały nie tylko wyroki uniewinniające, ale także skazujące za popełnienie przestępstwa z art. 107 kks. Bez wątpienia M. W. liczył się z tym, że prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach bez udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry może być nielegalne. Mimo to wykorzystywał istniejącą niejednorodność i wbrew art. 6 ust. 1 ugh urządzał gry na automatach. Podjął on decyzję o urządzeniu gier na automatach bez udzielonej koncesji w lokalu Bar „U (...), ul. (...) w W., chociaż istniały wątpiwości do legalności takiego działania. Wskazać w tym miejscu należy, że niniejsza sprawa nie dotyczy działalności po 03 września 2015 roku, a zatem po wejściu w życie nowelizacji ustawy o grach hazardowych, bowiem zarzucany mu czyn miał miejsce w okresie od dnia 01 czerwca 2015 roku do dnia 18 czerwca 2015 roku.

Sąd oskarżonego M. W. uznał za winnego tego, że pełniąc funkcję Prezesa Zarządu spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T., z mocy prawa zajmujący się sprawami gospodarczymi Spółki, w okresie od 01 czerwca 2015 roku do dnia 18 czerwca 2015 roku w lokalu Bar „U (...), ul. (...), (...)-(…) W., wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (tekst jednolity Dz. U. z 2016r., poz. 471 ze zm.), prowadząc działalność bez stosownej koncesji w zakresie prowadzenia działalności w zakresie gier na automatach, o której mowa w art. 6 ust. 1 w/w ustawy oraz bez rejestracji automatów i opinii jednostki badającej, o której mowa w art. 23a ust. 3 w/w ustawy, urządzał w celach komercyjnych gry o charakterze losowym na automacie do gier (...) o nr (...)”, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 107 § 1 kks wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych.

W toku postępowania M. W. podniósł, że odrębną kwestią stanowi obowiązek oceny umorzenia niniejszej sprawy na podstawie art. 11 § 1 kpk. Z karty karnej wynika, że skala wymierzonych mu kar jest tak znacząca, że orzeczenie wobec niego kolejnej kary byłoby oczywiście niecelowe. Odnosząc się do wniosku oskarżonego wskazać należy, że zgodnie z tym przepisem postępowanie w sprawie o występki zagrożony karą do 5 lat pozbawienia wolności, można umorzyć, jeżeli orzeczenie wobec oskarżonego kary byłoby oczywiście niecelowe ze względu na wysokość i rodzaj kary prawomocnie orzeczonej za inne przestępstwo. W literaturze przyjmuje się, że oczywista niecelowość orzekania kary będzie zachodziła w sytuacji, gdy jej wymierzenie nie ma sensu ze względu zarówno na społeczne oddziaływanie kary, jak i na prewencję indywidualną. Sąd nie dostrzegł niecelowości orzeczenia kary wobec oskarżonego.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił dyrektywy prewencji ogólnej z art. 53 § 1 i 2 kk w zw. z art. 20 kks, które nie nakazują wymierzenia kary tylko surowej, nastawionej wyłącznie na odstraszenie społeczeństwa, a więc przekraczającej granicę winy i stopień społecznej szkodliwości czynu oderwanej od ujemnych następstw przestępstwa. Pozytywne cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wypełni tylko bowiem kara sprawiedliwa, wymierzona w granicach winy i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a nadto kara uwzględniająca cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Dla określenia wymiaru kary koniecznym jest wzięcie pod uwagę motywów i sposobu popełnienia przestępstwa, rodzaju i rozmiarów ujemnych następstw przestępstwa właściwości i warunki osobiste sprawcy. W przedmiotowej sprawie, przy podejmowaniu decyzji w zakresie wymiaru kary, uwzględniona została znaczna społeczna szkodliwość czynu. Jako okoliczność obciążającą Sad potraktował uprzednią karalność oskarżonego. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności łagodzących. Ponadto należy wskazać, że Sąd skorzystał z możliwości jaką dawał mu przepis art. 107 § 1 kks, który stanowi, że czyn ten jest zagrożony karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karą pozbawienia wolności do lat 3. Sąd może także wymierzyć oskarżonemu obie te kary łącznie. Sąd, aby zwiększyć dolegliwość kary i aby uczynić karę realną na podstawie art. 107 § 1 kks wymierzył oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności

również karę grzywny. Oskarżony prowadzi działalność gospodarczą i zrealizowanie grzywny w pełni mieści się w jego możliwościach majątkowych.

Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk w zw. z art. 20 § 2 kks warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej w pkt 1 wyroku kary pozbawienia wolności na okres 3 lat tytułem próby. Zgodnie z treścią art. 69 § 1 kk, Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Oskarżony był już uprzednio kilkakrotnie karany. W chwili popełnienia przez niego czynu objętego niniejszym postępowaniem nie był skazany na karę pozbawienia wolności, co umożliwiło Sądowi zastosowanie niniejszej instytucji. Sąd wyraża przekonanie, że wykonanie kary bezwzględnej pozbawienia wolności nie jest niezbędne dla resocjalizacji oskarżonego, a wręcz lepszy wynik osiągnie się poprzez jej zawieszenie. W ocenie Sądu, wskazany okres próby – 3 lat - będzie wystarczający do osiągnięcia celu instytucji probacji, jak również pozwoli zweryfikować trafność prognozy kryminologicznej postawionej wobec oskarżonego, a jednocześnie skontrolować postawę i zachowanie oskarżonego w tym czasie. Dla wzmożenia kontroli zachowania oskarżonego w wyznaczonym okresie próby, Sąd na podstawie art. 73 § 1 kk oddał go pod dozór kuratora sądowego. Sąd na podstawie art. 72 § 1 1 pkt 1 kk zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby, a na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 kk zobowiązał oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej.

Sąd na podstawie art. 30 § 5 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci urządzenia elektronicznego automatu JOKER PLUS o numerze (...) z jednym kluczem, przechowywanych w magazynie depozytowym (...) w T. pod poz. mag. (...), a ponadto polskich pieniędzy obiegowych wyjętych z urządzenia w kwocie 292 (dwieście dziewięćdziesiąt dwa) złote, przechowywanych na koncie I. Administracji Skarbowej w T..

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, Sąd na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie koszty sądowe, tj. kwotę 4060 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 80 złotych tytułem wydatków.